

DODDIE'S LIFE STORIES

"MEMORIES ARE TIMELESS
TREASURES OF THE HEART"

DODDIES'S DRIVING LICENSE

After leaving school for financial reasons, I started work at the age of 15 as a window dresser. I worked for a Jewish owner who had a furniture shop outside of Johannesburg, in a very small town called Middleburg and we had to dress the shop windows. The few street lamps were switched off every night at 08.00 pm and only once a month the local policeman would make his rounds. Usually, at that time of night the streets were deserted, apart from the local cats and dogs.

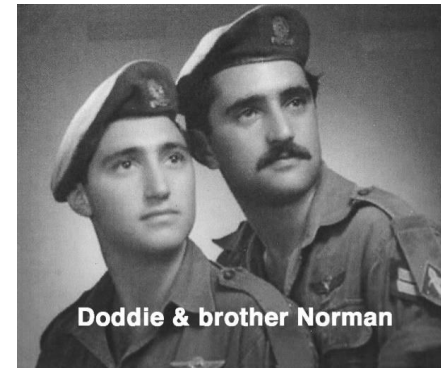
One night my boss, Mark Brower, said:" Doddie, go to the van that is parked a few streets from here and bring me the background for the display" (which we had prepared in Johannesburg). I took the keys to his car and drove the short distance. However, on the way, in my haste, I drove through a red light. As luck would have it, I suddenly, heard the sound of a motorbike's police siren behind me, so I had to pull over and the policeman (on his once a month rounds) confronted me!

"Show me your driving license", he demanded...of course, I was under age of holding a license, so what was I to do?! I didn't have anything to show, so all I said was:" sorry, sir,

but I left my license at home in Johannesburg". He then asked:" what's your name?".

I immediately, replied without hesitation:" Norman Gordon" (that's the name of my elder brother...). "O.K. Mr. Gordon, you have 2 weeks to present your driving license at your nearest Police Station".

When I returned to Johannesburg and after much laughter between us, I asked my brother, Norman, to pay an urgent visit to the local Police Station, and apologize profusely for running a red light in Middleburg. I only hoped that he would get off with only a small fine.

Doddie & brother Norman

THE STORY OF THE MACHAL NACHAL VOLUNTEERS

In 1955, Egyptian President Gamal Abdel Nasser began to import arms from the Soviet Block in order to build his arsenal for the upcoming confrontation with Israel. From August 31, 1955 Nasser began sending Arab terrorists (Fedayeen) trained and equipped by Egyptian intelligence, to engage in hostile action on the borders and to infiltrate Israel committing acts of sabotage and murder. Due to these actions the young state of Israel was threatened and felt internationally isolated. As a result, Israel appealed to World Jewry to show their strong support in the face of these new dangers.

South African Jewry called on its youth to volunteer for the IDF for a period of 18 months. For my friends and myself this meant placing their lives in danger and also putting on hold careers, studies and other plans. Early in 1956, Aubrey Hurwitz, secretary of the Zionist Youth Council, approached the different Zionist Youth Movements and requested that Aliya dates be brought forward as part of a general effort to send volunteers to the IDF in Israel.

Without fanfare, in March 1956, the first group assembled leaving by plane to Israel. Two weeks later I was in the 2nd group of over 12 (including my very good friend Boetie Shifrin) to join the IDF as volunteers.

The South African Zionist Federation in Israel (Telfed) took overall responsibility for this project and Simi Weinstein acted on behalf of Telfed acting as the "Father Figure" for all the volunteers who kept arriving every few weeks.

The volunteers were absorbed by the Nachal Battalion of the IDF and soon a large group of South Africans were at Machane 80, the camp where most volunteers underwent basic training. Towards the end of basic training, a few volunteers contracted yellow jaundice and were hospitalized. Soon an "Actions Committee" was set up in South Africa to promote volunteering.

During the first years, Nachal training included bayonet practice and parachute jumping courses.

On completion of basic training, the South African were split into two groups for their kibbutz period of 3-4 months. My group (mainly from the Bnei Zion movement) joined the Nachal platoon on Kibbutz Hasolelim in the Lower Galilee, while the other (mainly from the Habonim

movement) proceeded to Kibbutz Kfar Blum, in the Hula Valley.

During my advanced training at Biria (a deserted Arab village next to Tzfat), I was wounded in my thigh by a stray bullet and evacuated to Poriya Hospital, where I was operated on. Friends from my Platoon came to visit me and after a few days I was released and returned to normal duties .

On October 1956 Mivtza Kadesh (the Sinai campaign) began. Our Nachal platoon at Hasolelim was transported to the Sinai and took up positions opposite the Gaza strip near Dir El-Balach. We were engaged in rear guard actions such as guarding UNWRA food depots, destroying enemy installations etc.

For almost ten years, some 500 volunteers kept arriving almost exclusively from South Africa Jewry and after completion of their service, many decided to return, making Israel their new home. (like myself...)

With the advent of the Six day War (5th June, 1967)

Jewish volunteers were enlisting from all over the

world. Arriving from Europe, North America and many other countries. They were dispersed amongst kibbutzim all over the country.

Since the year 2000, between 150 to 200 Jewish volunteers arrive every year from countries all over the world. They continue to be absorbed by the IDF in Garin Tzabar groups. They have participated and excelled in defending Israel over the past years.

GRAZING WITH THE SHEEP

One day on the Kibbutz, when I was taking our flock of 400 sheep out grazing, we crossed into the nearby olive grove, which had hundreds of olive trees. Although I could still see the kibbutz in the distance, it seemed quite far away and as there was nobody around, I decided to take off all my clothes and sun bathe in my birthday suit. (apart from my socks and my boots, as the ground was full of stones). I made a small bundle of my clothes and put them on a branch of a tree. Meanwhile, the sheep were grazing and slowly moving forward together so I moved together with them.

Suddenly, I heard voices coming nearer. It appeared there was a group of scouts on a nature trip and they were walking through the olive grove. I panicked and quickly ran to find the tree where I had left my bundle of clothes. In desperation I ran quickly from tree to tree, but to no avail. All the trees looked exactly the same but my bundle of clothes was nowhere to be seen!

Meanwhile, the flock of sheep were moving and I still couldn't find my clothes, but luckily somehow the group of scouts had bypassed the grove. However, I was still stark naked apart from my boots and socks!

What was I to do? It was already time to return home with the sheep, as the workers were waiting to milk the sheep, and they would be wondering why I was so late. What should I do?

The sun was already setting, and somehow, I got the herd of sheep to move nearer to the road, in the hope that someone from the sheep pen would realize that we were very late and send someone to check why. Why the shepherd (that's me) and his herd of 400 sheep hadn't yet returned to the milking parlor.

Suddenly a tractor arrived and I shouted out to the driver "Have you got any clothes for me?". The driver thought it was a huge joke and laughed so much he could hardly answer me: "no clothes, but I have today's paper for you". So that's what I used to partially cover myself and finally returned home with all the sheep.

So, you can imagine, that evening in the Kibbutz dining room, all the joking and laughter of the Chaverim. They all heard the events of how I had lost my clothes, while out grazing with the sheep and the scene of me arriving back at the sheep pen with today's newspaper covering up my private parts!!

DR. ERROL HOFFMAN

My brother, Keevan worked at the Plascon Paint Company in South Africa. Mr. Rudner, the owner, asked him to come to Israel for a year, together with his family, in order to introduce colored paint to the local Tambour paint company.

On one of Keevan's visits to us on the kibbutz, he told me privately that his 12 years old son, Evian, had a nervous twitch in his eyes and wondered if I could think of anything to help solve the problem. So together we dealt with the problem. My good friend Errol was a good-looking young man (originally from Cape town) and our suggestion was that he dresses up as a specialist doctor, wearing a white doctor's coat and, of course, a stethoscope hanging around his neck. Errol agreed to help play the part, so all was set.

Keevan told Evian that there was a very eminent specialist doctor visiting the Kibbutz from South Africa and he had managed to get him an appointment that very day. Evian agreed and all was set to put the plan into action! We don't know the exact details of what took place in their meeting or why it took over an hour. It remains a secret until today...

After Keevan and Asna and their family returned to their apartment in Haifa, Keevan asked Evian what had actually transpired during the meeting. All Evian said was that the doctor had told him to start playing table tennis, several times a week, which could help with his eye twitching.

Many years later, Evian had married and moved to Australia, after first qualifying as a brain specialist and consultant. When I later attended Ricky's (my nephew) wedding in South Africa and all the Cohen and Gordon families were sitting around exchanging different family stories, I related how and why I decided to make Aliya to Israel and to live on the Kibbutz.

Evian was also there and Nessie (his aunt) asked him to tell his story, so he told about his visit to his uncle on Kibbutz Hasolelim, many years ago and his meeting with the tall and charismatic doctor. He told us how they had spoken at length about different subjects, which resulted in Evian's ambition in later years to become a doctor himself.

I did not have the heart to tell him the actual truth about "That doctor!" until this day.

BUS DELAYED BY THE SHEEP

One evening Elsa had told me that the next day she was due to participate in a study day in Haifa and that she intended to catch the 8 o'clock early bus. It meant walking down the long and winding old road, usually a 15-minute walk to the old Hasolelim bus stop.

That morning I was out with the herd of sheep, who were grazing on the opposite hill and I had a really good view of the bend in the road, opposite the bus stop. According to my watch, Elsa should have already reached the bend, in order to be on time to catch the early morning bus. However, instead I saw Elsa only at the top of the road and looking to my left in the distance I could see the bus already speeding along the way to the bus stop.

What could I do? Elsa, was definitely going to miss her bus. I had to think very fast so immediately I called the sheep to follow me toward the road, rrrrr...rrrrr....

Initially, a few moved and then the rest followed onto the road, thereby, blocking the bus from continuing its' journey. The bus driver made urgent gestures and I could see him cursing at me to get the sheep off the road and I made out that I was trying very hard to do this...however, in actual fact, I was chasing them around in circles in order

to give Elsa more time to catch the bus, which she eventually managed to do.

That evening, after Elsa had returned home, I asked her how was her day. She said: "you know how lucky I was this morning? the bus was a few minutes late, so I managed to catch it, by the skin of my teeth!". However, luck had nothing to do with it, as I later related to her, how the sheep had actually saved her skin! She was very impressed by my quick thinking and appreciated the sheep helping her.

**Doddie
Elsa &
Ayala**

SHAI GETS ME INTO TROUBLE

The Kibbutz dining room in the '60's had certain dress codes, which meant that men weren't allowed to come without wearing a shirt, even if the weather was very hot, no vests were allowed and, of course, not to come in barefoot, sandals or shoes had to be worn...

One day I was sitting outside on the lawn in front of the dining room, when Shai, who was around 13 years old at the time, approached me barefoot and asked to borrow my sandals for a few minutes as he'd arranged to meet a friend in the dining room. I took off my sandals and gave them to him, after he promised to be as quick as possible!

In those days there were no mobile phones, so seeing that after an hour he still hadn't returned, I decided to go to the dining room in order to retrieve my sandals and have lunch. As luck would have it, as I entered the dining room, the first person I met was a Kibbutz member known by his nickname "Yumbo", who was a very big guy. He was looking down at my bare feet and bellowed in his usual gruff and loud voice for everyone sitting in the dining room to hear : " MR. Gordon, from you of all people I expected better – as you should know, one is not allowed to come here barefoot! What example are you giving to

the Kibbutz youngsters?!" As you can imagine, I was very embarrassed as lots of people were asking what all the shouting was about! So, in my defense I stuttered about my son, Shai, needing sandals etc. but "Yumbo" was unimpressed-"Everyone has different excuses" said he...

The end of the story is that later Shai told me that after meeting his friend they had gone directly to the swimming pool and he had completely forgotten about returning my sandals to me – come to think of it, I never did get my sandals back!

RAISING SHEEP ON THE KIBBUTZ IN THE 60's

Raising sheep in Israel on the Kibbutz in the 60's was hard work but very rewarding. The original sheep herd were smuggled in by Bedouin shepherds at the Jordan border, near Kibbutz Ein Herod. These were the Awasi breed of sheep and known to be very hardy sheep that were used to withstanding harsh desert conditions and had wide flat tails. These sheep usually gave birth once a year, depending on the grazing conditions.

When the South African Garin settled on Kibbutz Hasolelim, I was placed to work in the Sheep branch, managed by a veteran kibbutznik, Moshe Sidi. A typical day of work in the sheep pen would be: wake up early and by 4. o'clock in the morning the shepherds assembled, all of us wearing blue cotton work clothes and high gum boots, ready for the 1st milking of the day. Groups of 12 sheep were herded into sheep pens, side by side. We sat on long benches with buckets under each sheep, which were emptied into nearby milk cans. 2-3 buckets of milk filled up one milk can.

Twice a week our refrigerated cans of milk would be collected and transported to Kibbutz Tel Yosef. In addition to the milk from another 120 other Kibbutz sheep herds in

the area. All the milk would then undergo pasteurization and be made into cheese, ready to be marketed by Tnuva.

After a couple of years of experience, I was appointed Head of the Sheep Branch, as Moshe Sidi decided to become a full time Ulpan Teacher to the Shnat Sherut groups. I also learnt how to become a "midwife" during the birthing season of the lambs. Hussian, our Bedouin shepherd, who had much experience in his field, often, accompanied me over the first few years until I became more accomplished at this task, which during difficult births, often, included, actually, putting my whole arm into the sheep's uterus and helping to pull out the lamb or lambs.

After a few years a new breed of sheep was developed in Israel, combining the Israeli Awasi sheep with a Dutch/German sheep. This cross breed of sheep was named Asaf. An artificial insemination center was established in the Hasolelim sheep branch and several other kibbutzim helped with this innovative venture.

The British Mandate kept records showing statistics showing that the annual average milk production was only around 80 liters per sheep, and the average number of lambs was one lamb annually. (for the Awasi breed).

The cross bred sheep were very successful and the milk production vastly improved reaching up to 450 liters annually. In addition, the processed sheep food was now brought directly to the sheep pens, which eliminated the work of taking the sheep out every day to the pastures. Very soon the lambing season was now twice a year, every 8 months instead of every 12 and the birth of triplets was now very common. Automatic milking machines were also installed to deal with the improved larger milk production.

Kibbutz Hasolelim and myself were very proud to be part of this success story. Getting up early to milk the sheep, being a "midwife" and being part of a close team of co-workers, most of whom remained lifelong friends, was an unforgettable experience that I will treasure all my life.

+
**Doddie shearing.
Amir and Elisheva
looking on.**

IT ALL STARTED ON ONE WEEKEND AT OCTOBER 1973...

The King David High School in Johannesburg had a project of sending its pupils at the age of 15 to study for a couple of months in Israel. Fanny and Robert's son, Alan, was participating in this project, and was staying at that time in the Meir Shfeya School near Zichron Yaacov. Alan, occasionally, came to visit us on his free weekends and also on this particular Yom Kippur weekend...Alan was sitting in an armchair in our Kibbutz house reading a magazine and remarking that not much happens in sleepy Kibbutz Hasolelim on a Yom Kippur afternoon...he had hardly finished this sentence when a special announcement came over our radio. We heard our Prime Minister, Golda Meir, speaking to the nation: " Egyptian Troops have crossed the Sinai Desert into Israel", she announced, "and therefore, Israel has declared war on Egypt!".

I straight away banged on the common wall between us and our neighbors, Amira and George. George came running and I shouted that we must sound the kibbutz siren. Looking at Alan, I said "you see, things are not always so quiet in sleepy Hasolelim!"

Alan had dropped the magazine he had been reading and looked out to see all hustle and bustle, everyone running to and fro trying to get the shelters ready.

During that afternoon an army truck drove into the Kibbutz and several reserve Kibbutz youngsters were seen piling into the truck, with their mothers and girlfriends sending them off with quickly made up parcels of essentials. After quick hugs off they went, as time was of the essence.

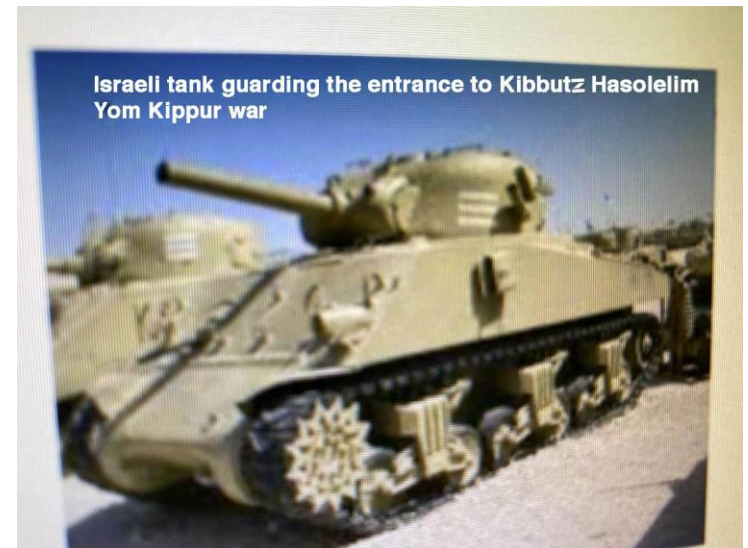
At that time, I was in charge of the Kibbutz Security (Home Security Officer) and had great responsibility for ensuring that everything related to the kibbutz shelters would be ready to use. So, the main task at hand was to prepare the four shelters, situated in different parts of the kibbutz, to be cleaned, stocked with water and essential food rations. Especially taking into account that the kibbutz children might have to spend prolonged periods in them.

I also instructed some of the Chaverim to set up a rota of extra 24 hour round the clock guard duty, not more than 6 hours per person.

Alan couldn't tear himself away from the busy scenes, both inside our house and in the kibbutz yard. He saw

youngsters knocking at our door wanting to know how they could help and everyone was busy.

I don't think he will ever forget that memorable (and tragic for many families) weekend on Kibbutz Hasolelim in 1973.

LEIBIE – MY GOOD FRIEND

My friend Leibie Gefenavitch (Gefen), and I were the same age, both born in 1935, and both lived in Mayfair, Johannesburg. We both joined the Zionist youth movement Habonim at the age of 10 years old. His eldest sister, Leah, was our Madricha (our leader). We were issued with khaki movement shirts and met every Sunday afternoon at the Mayfair synagogue. At one meeting Leah said we're changing movements to Bnei Zion and our khaki shirts were exchanged for light blue shirts. We now belonged to the Bnei Zion Zionist movement. (later it was merged with Habonim...)

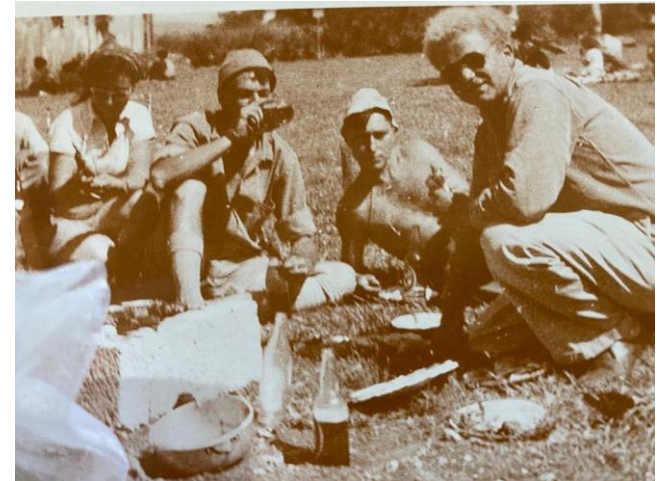
For the next 16 years Leibie and myself were closely involved in the Bnei Zion movement, whether as Madrichim, participating in the Machon, or Shlichim (overseas Zionist representatives for South Africa) and both coming on Machal (overseas volunteers to the IDF) to Israel in 1956. In 1961 I married Elsa and a couple of years later Leibie got married to Marion. Most of our children were of similar ages and they all grew up together on the kibbutz, so our families were always in close contact and often on Shabbat or on weekends our two families would all pile into one of the Kibbutz transit vans and visit the Eli Avivi beach, near Achziv.

Amongst Leibie's many tasks on Hasolelim, was being in charge of all the agricultural branches on the kibbutz. He would daily patrol and check all the cotton fields, to make sure all was in order.

One day after the morning milking had finished and the herd of 300 sheep were on their way to their usual grazing pasture, the herd had to pass a newly planted cotton field. Some of the sheep wandered onto the field and were busy sampling a few rows of the young plants. That was next to the path that Leibie, usually, passed on his daily patrol and surely would notice the damage done by the herd! I didn't know what to do...All hell would break loose, as Leibie was apt to be very hot headed, like the color of his hair...

I urgently called out to my friend Fiaz, who looked after our cattle, and who was also very familiar with Leibie's renowned temper. After putting our heads together, we decided to uprooted 4 rows of young plants from the middle of the field, where they would not be visible and hopefully would be missed by Leibie's sharp eyes. We then replanted them in place of the plants the sheep had eaten. We had to work very quickly, as Leibie could be passing any minute and catch us in the act... but luckily, with a lot of effort and sweat we managed to complete the task just in time. As the two of us were walking up the hill, we saw

Leibie's jeep coming towards us. We smiled and, innocently, waved him on. That evening in the dining room after Leibie greeted us warmly, I, finally, breathed a sigh of relief!

A DOOR CLOSSES FOR ME

The sheep branch needed more workers in order to be profitable and the kibbutz members didn't want to work in this branch. It had years when it had lost money. All these factors led to the closing of the sheep branch in 1976. This was a blow to me after having worked in the sheep for about 20 years.

This was the only time I considered leaving the kibbutz...that bad!

Rutie Pagey was in charge of the studying committee and she called me into her office. "Doddie," she began..."you now have two options. The first option is for you to remain in your room and feel sorry for yourself. The second option is to go and learn something new. The kibbutz will pay for your studies but you will still have to work a full day". And that's how I decided to start a new career. I began to study graphic design which also included photography and packaging design. 3 times a week I attended external evening classes at the Technion in Haifa and during the day I worked in Linero, the kibbutz factory.

When I was 15 years old, I worked as a designer and window dresser in Johannesburg, South Africa so I had some artistic experience. I was now 40 years old and I was ready to embark on a new venture.

I was the oldest pupil in the class but this did not deter me.

After I qualified at the Technion, Dr. Arlet Cohen (our very good friend) asked me to come and work with her at Miloza, the large conglomerate food processing factory, run by the kibbutz movement. Most of their products were exported to the USA. I also helped the in-house photographer. Soon I was designing more for affiliated companies like Off Haemek and Pri Haemek as art director which included photographing, packaging design and in some cases producing printed brochures. Even Tnuva turned to me to design many of their products. At this time kibbutz Hasolelim voted to privatize the kibbutz and it was then that, together with Moshe Alfandari, we established our own graphic art studio near my house. Moshe's uncle gave us a Mackintosh computer to use.

After some time, Moshe left the studio and I was left on my own.

In 1985 the army asked me to design a badge for the IDF Liaison Unit in the Golan Heights, and in 1988 I was awarded a special prize by Arik Sharon, then Minister of Commerce, for a series packaging design for Off Haemek.

To this day I continue designing and photographing for the kibbutz, family and friends.

For me the saying "When one door closes, another one opens" is a life changer...

THANKS

These stories are for all my wonderful family, but most importantly, for my grandchildren, as most of the stories took place before they were born.

I really hope they will laugh out loud when reading them!

Of course, special thanks to my daughters, Ayala, who translated my stories from English to Hebrew and together with Merav, actively encouraged me to write them down and my sons, Shai and Eran, who were the source of many of the hilarious incidents related.

Much appreciation to Elsa, who gave me constant support and assistance for this project.

I would also like to thank Julie for helping.

If you're reading these stories, then you're obviously part of the "Gordon Clan" and hope you'll enjoy sharing some of my great memories.

Your loving Abba / Saba

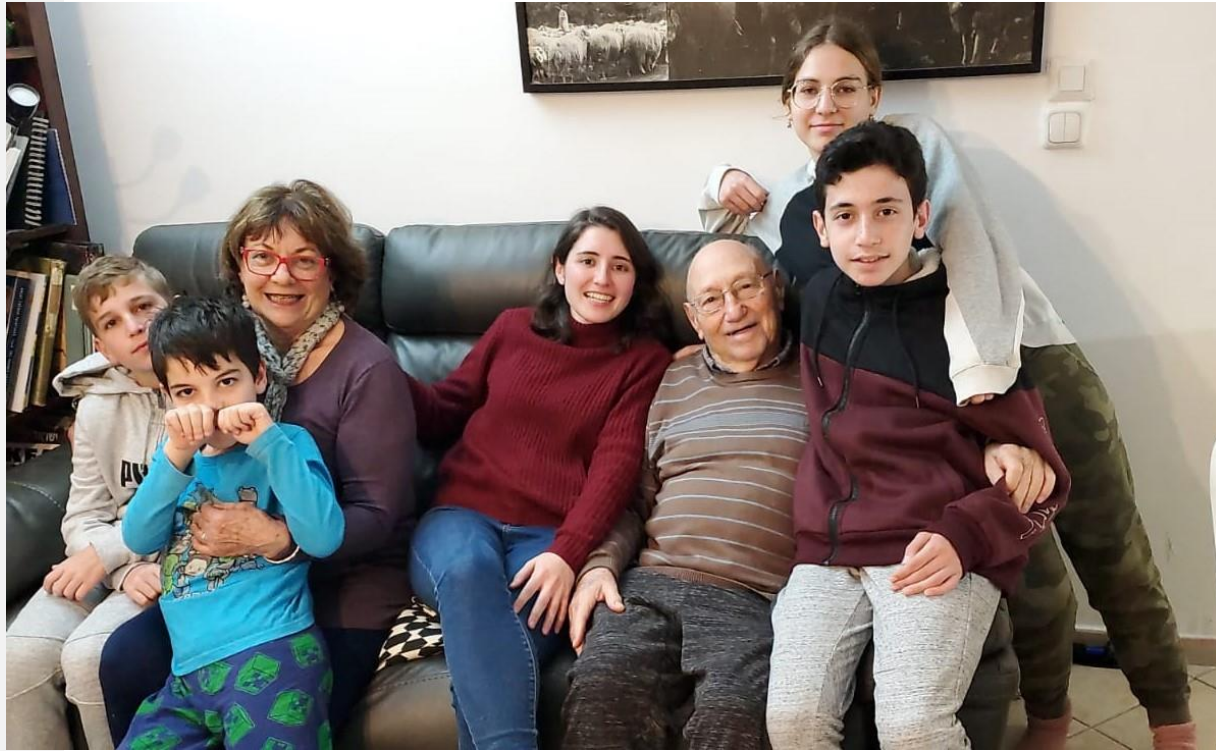
(a.k.a Doddie Gordon)

August 2020

דלת נסגרת בפניי

ענף הצאן בקיבוץ נזקק לעובדים נוספים כדי להיות רווחי, וחברי המשק לא רצו לעבוד בענף הזה. היו שנים שבהן הענף הפסיד כספים. כל זאת הביא לסגירת הענף בשנת 1976. זו הייתה מכה קשה עבורי לאחר שעבדתי שם כמעט 20 שנה, עד כדי כך שלראשונה שקלתי לעזוב את הקיבוץ.

רותי פגי הייתה רכזת ועדת לימודים, היא קראה לי למשרדה. "דודי", היא התחילה, "יש לך עכשיו שתי אפשרויות. האפשרות הראשונה היא להישאר בבית ולרחם על עצמך. האפשרות השנייה היא ללכת ללמוד מקצוע חדש. הקיבוץ ישלם עבור הלימודים אף על פי שעדיין תצטרך לעבוד יום עבודה מלא". התחלתי ללמוד עיצוב גרפי, שכלל גם צילום ועיצוב אריזת המוצר, ובמשך היום עבדתי בלינרו, המפעל הקיבוצי לכלי שרטוט ומדידה. שלוש פעמים בשבוע למדתי בשעות הערב בלימודי החוץ של הטכניון בחיפה. כאשר הייתי בן 15, עבדתי בעיצוב חלונות ראוה ביוהנסבורג שבדרום-אפריקה, כך שהיה לי מעט ניסיון בעיצוב. באותה עת הייתי בן 40 ובדרכי לעשות הסבה מקצועית. הייתי התלמיד המבוגר ביותר בכיתה, אבל זה לא הרתיע אותי.

לאחר שהוסמכתי בטכניון, הציעה לי ד"ר ארלט כהן (חברתנו הטובה) לעבוד איתה במילוזן (אחד המפעלים של מילואות ליד חיפה). רוב המוצרים יוצאו מהמפעל לארה"ב. במהרה עיצבתי

עבור מפעלים נוספים של מילואות כמו עוף העמק ופרי העמק, שימשתי כצלם וכמנהל העיצוב של האריזות, ולעיתים הפקתי עלוני פרסום מודפסים. אף תנובה ביקשה ממני לעצב רבים ממוצריה.

בזמן הזה החליט קיבוץ הסוללים להפריט את עצמו, ויחד עם חבר נוסף, ששמו משה אלפנדרי, הקמנו את סטודיו הגרפיקה שלנו בסמוך לבית שלי. דודו של משה נתן לנו מחשב מקינטוש לשימוש בסטודיו. לאחר זמן מה עזב משה את הסטודיו ונשארתי בו לבד.

בשנת 1985 ביקש ממני צה"ל לעצב את תג יחידת הקישור הישראלי ברמת הגולן, ובשנת 1988 קיבלתי משר המסחר דאז, אריק שרון, פרס על עיצוב סדרת אריזות עבור עוף העמק.

עד היום הזה אני ממשיך לעצב ולצלם עבור הקיבוץ, עבור המשפחה ועבור החברים.

הביטוי השגור "כאשר דלת אחת נסגרת, אחרת נפתחת" שינה את חיי.

חברי הטוב לייבי

חברי לייבי גפנוביץ' (גפן) ואני בני אותו גיל. שנינו נולדנו בשנת 1935 ושנינו גרנו ב-Myfair ביוהנסבורג. שנינו הצטרפנו לתנועת הבונים בגיל 10. אחותו הבכורה, לאה, הייתה המדריכה שלנו. חילקו לנו חולצות חאקי של התנועה ונפגשנו בכל יום ראשון אחר הצהריים בבית הכנסת של Myfair. באחד המפגשים אמרה לאה שאנחנו מחליפים את התנועה לתנועת "בני ציון". וחולצות החאקי הוחלפו בחולצות תכלת. כעת השתייכנו לתנועת הנוער הציוני (בהמשך התמזגה התנועה עם תנועת הבונים).

במהלך 16 השנים שלאחר מכן לייבי ואני היינו מעורבים מאוד בתנועת בני ציון, בין כמדריכים שמשתתפים במכון ובין כשליחים (נציגים ציוניים מטעם דרא"פ). שנינו הגענו לארץ כמח"ל (מדריכי חוץ לארץ).

בשנת 1961 התחתנתי עם אלסה, וזכעבור שנים אחדות לייבי התחתן עם מריון. רוב ילדינו היו בגילאים דומים וגדלו יחד בקיבוץ, ולכן המשפחות שלנו שמרו כל העת על קשר קרוב. לעיתים קרובות, בשבתות, היו מצטופפות שתי המשפחות בתוך הטרנזיט של הקיבוץ ויוצאות לבקר בחוף של אלי אביבי שליד אכזיב.

בין המטלות הרבות של לייבי בקיבוץ הסוללים הוא היה אחראי על ענף הפלחה (גידולי שדה). הוא היה מפטרל מדי יום ביומו ובודק את שדות הכותנה כדי לוודא שהכול תקין.

באחד הימים אחרי חליבת הבוקר, כאשר עדר של 300 הכבשים היה בדרכו לאחו, העדר עבר על פני שדה כותנה שנשתל זה עתה. כמה מהכבשים שוטטו בתוך השדה וטעמו שורות אחדות של שתילים צעירים. כל זה היה סמוך למקום שלייבי נהג לעבור בו בפטרול היומי שלו והייתי משוכנע שיבחין בנזק שנעשה על ידי העדר. לא ידעתי מה לעשות, זה עלול היה לעורר מלחמת עולם מכיון שלייבי הג'ינג'י היה בעל מזג חם.

התקשרתי מהר לחברי פאיז, שנהג להשגיח על הבקר שלנו, והכיר מקרוב את המזג המפורסם של לייבי. לאחר ששברנו את הראש מה לעשות, החלטנו לעקור ארבע שורות של שתילים צעירים מאמצע השדה, היכן שלא יבחינו בהם בקלות, ועם קצת מזל יחמקו מעיניו החדות של לייבי. אחר כך שתלנו אותם מחדש במקום השתילים שאכלו הכבשים. נאלצנו לעבוד מהר מאוד כי לייבי היה אמור להגיע בכל רגע ועלול לתפוס אותנו בשעת מעשה. למזלנו, במאמץ ניכר ובזיעה רבה הצלחנו להשלים את המשימה בדיוק בזמן. כשחזרנו ועלינו במעלה הגבעה, ראינו את הג'יפ של לייבי נוסע לקראתנו. חייכנו בתמימות ונופפנו לו לשלום. רק באותו ערב בחדר האוכל, כשלייבי בירך אותנו בחמימות, סוף כל סוף, פלטתי אנחת רווחה.

איתם חבילות של דברים חיוניים שהוכנו בחופזה. אחרי חיבוקים חטופים הם יצאו לדרך, כל דקה הייתה חשובה!

באותה תקופה הייתי אחראי על הביטחון בקיבוץ (מא"ז – מפקד אזור ורב"ש – רב שוטר), והייתה בידיי אחריות עצומה להבטיח שכל מה שקשור למקלטים בקיבוץ יהיה מוכן לשימוש. לכן המטרה הייתה להכין את ארבעת המקלטים שהיו ממוקמים בחלקים שונים של הקיבוץ, לנקות אותם ולציידם במים ובמנות מזון חיוני. נוסף על כך, היה עליי להביא בחשבון שילדי הקיבוץ יצטרכו לבלות פרק זמן ארוך במקלטים. בהמשך גם הדרכתי כמה חברים כיצד להכין לוח תורנויות של משמרות שמירה ל-24 שעות, באופן שכל חבר יוכל לשמור עד 6 שעות.

אלן לא היה מסוגל לנתק את מבטו מההתרחשויות שקרו הן בתוך הבית והן בחצר הקיבוץ. הוא צפה בצעירים שבאים לבית כדי לברר איך הם יכולים לעזור, וכולם היו עסוקים מאוד.

אני לא חושב שאי פעם אלן יוכל לשכוח את אותו סופשבוע בלתי-נשכח (וטרגי עבור משפחות רבות במדינה) בקיבוץ הסוללים בשנת 1973.

הכל התחיל בסופשבוע אחד באוקטובר 1973

בבית הספר היהודי "קינג דיוויד" ביוהנסבורג היה פרויקט שבו התלמידים בני ה-15 נשלחו ללמוד בישראל למשך כמה חודשים. אלן, בנם של פני ורוברט (אחותי וג'יסי), השתתף בפרויקט הזה, ולמד בתקופה הזו בבית הספר מאיר שפייה, שלידי זיכרון יעקב.

אלן נהג לבקר אותנו לעיתים בסופי שבוע וגם באותו סופשבוע מדובר. אלן ישב בכורסה בביתנו בקיבוץ הסוללים, קרא מגזין והעיר: "שום דבר לא קורה בקיבוץ הסוללים המנומנם באחר הצהריים של יום כיפור...".

הוא לא הספיק לסיים את המשפט והודעה מיוחדת נשמעה ברדיו. ראש הממשלה גולדה מאיר דיברה אל האומה: "חיילים מצרים חצו את מדבר סיני אל תוך ישראל", היא הודיעה, "ולכן החל מרגע זה ישראל הכריזה מלחמה על מצרים".

מייד דפקתי על הקיר המשותף שלנו ושל שכנינו אמירה וג'ורג'. ג'ורג' הגיע בריצה, ואני צעקתי שצריך ברגע זה להשמיע את הסירנה, ובאותה נשימה זרקתי הערה לאלן: "אתה רואה, העניינים לא תמיד שקטים כאן, בקיבוץ הסוללים המנומנם".

אלן שמט את המגזין שקרא וצפה בכל ההמולה, כולם רצו אנה ואנה ממהרים להכין את המקלטים.

באותו אחר הצהריים הגיעה לקיבוץ משאית צבאית וכמה מילואימניקים צעירים עלו עליה, האימהות והחברות שלהם שלחו

גידול כבשים בקיבוץ בשנות ה-60

אמנם גידול כבשים בקיבוץ בשנות ה-60 היה עבודה קשה אך גם מתגמלת מאוד. עדר הכבשים המקורי הוברח לכאן על ידי רועים בדואים מגבול ירדן, ליד קיבוץ עין חרוד. הם היו מגזע Awasi, נודעו בעמידות שלהן לתנאי מדבר קשים והיו בעלות זנב רחב ושטוח. הן בדרך כלל המליטו פעם בשנה, לפי תנאי המרעה.

כשהגרעין הדרום-אפריקאי התיישב בקיבוץ הסוללים, שובצתי לעבוד בענף הצאן, ענף שנוהל על ידי הקיבוצניק הוותיק משה סידי. יום אופייני של עבודה בדיר הכבשים היה קימה מוקדמת, ועד 4:00 לפנות בוקר כל הרועים התאספו בדיר. כולנו לבושים בבגדי עבודה כחולים, נועלים מגפיים גבוהים ומוכנים לחליבה הראשונה של הבוקר. קבוצות של 12 כבשים היו מקובצות במכלאות, זו בצד זו, ואנחנו ישבנו על ספסלים ארוכים ודליים היו מונחים מתחת לכל כבשה. דליים אלה רוקנו אל מכלי חלב שהיו בסמוך, 2-3 דליים מילאו מכל אחד. פעמיים בשבוע נאספו מכלי החלב המקוררים והובלו לקיבוץ תל יוסף, נוסף על החלב שנאסף מעוד 120 עדרי כבשים של קיבוצים אחרים באזור. בהמשך היה עובר כל החלב היה עובר פסטור ומשמש לייצור גבינות מוכנות לשיווק על ידי תנובה.

כעבור שנות ניסיון אחדות משה סידי החליט להיות מורה לעברית באולפן במשרה מלאה לקבוצות שהיו בשנת שירות, ואני התמניתי למרכז ענף הצאן.

בהמשך, למדתי גם להיות "מיילדת" במהלך עונת ההמלטות של הטלאים. חוסיין, הרועה הבדואי שלנו, שהיה בעל הניסיון הרב ביותר בתחום, הדריך אותי לעיתים קרובות במהלך השנים הראשונות. בהמשך כבר הייתי למוד ניסיון, ובהמלטות קשות פעמים רבות נאלצתי להכניס את כל הזרוע שלי אל תוך הרחם של הכבשה כדי לעזור לה להמליט את הטלה או את הטלאים.

לאחר כמה שנים נוצר בישראל גזע חדש של כבשים, הכלאה של ה-Awasi הישראלי ושל גזע הולנדי/גרמני. הגזע המעורב הזה נקרא אסף. בענף הצאן בקיבוץ הסוללים גם הוקם מרכז של הזרעה מלאכותית, וקיבוצים אחרים סייעו במיזם החדשני הזה.

המנדט הבריטי שמר רשומות של נתונים סטטיסטיים של גזע ה-Awasi שהצביעו על כמות חלב שנתית סביב 80 ליטר ועל המלטה אחת לשנה לכל כבשה. הגזע המעורב, לעומתו, היה מוצלח מאוד. תפוקת החלב השנתית לכל כבשה השתפרה באופן ניכר ואף הגיעה ל-450 ליטר. נוסף על כך, המזון המעובד של הכבשים החל להגיע ישירות למכלאות, דבר שחסך את הצורך ביציאה היומית למרעה. בהמשך גדלה עונת ההמלטות לכמעט פעמיים בשנה, בכל 8 חודשים במקום כל 12 חודשים,

והמלטות של שלישיות היו שכיחות מאוד. מכונות שאיבה אוטומטיות הותקנו כדי להתמודד עם תפוקת החלב שגדלה.

קיבוץ הסוללים ואני היינו גאים מאוד להיות שותפים בסיפור ההצלחה הזו. לקום כה מוקדם בבוקר כדי לחלוב את הכבשים, לשמש כ"מייילדת" ולהיות חבר בצוות חברים לעבודה, שרובם נותרו חברים לחיים גם בהמשך הדרך – כל אלו היו חוויה בלתי-נשכחת שאוקיר כל חיי.

להגנתי, גמגמתי שבני שי היה צריך את הסנדלים. יומבו לא התרשם, "לכל אחד יש תירוץ", הוא אמר.

בסופו של דבר, מאוחר יותר סיפר לי שי שלאחר שפגש את החבר שלו, הם הלכו לבריכה והוא לגמרי שכח שהוא צריך להחזיר לי את הסנדלים. כשאני חושב על כך, מעולם לא זכיתי לראות עוד את הסנדלים שלי.

איך שי הכניס אותי לצרה

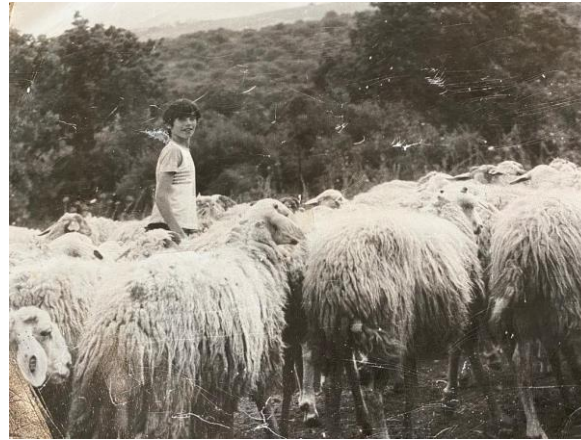
לחדר האוכל של הקיבוץ בשנות ה-60 היה קוד לבוש, כמו האיסור על בנים להיכנס אליו ללא חולצה או בגופייה, אפילו בחמסין. כמובן, לכולם אסור היה להיכנס יחפים, היו חייבים לנעול נעליים או סנדלים.

באחד הימים ישבתי בדשא מול חדר האוכל. שי, שהיה אז בערך בן 13, הגיע יחד וביקש ללוות ממני את הסנדלים שלי לכמה דקות מכיוון שקבע להיפגש עם חבר בחדר האוכל. חלצתי את הסנדלים ונתתי לו אותם לאחר שהבטיח שיחזור כמה שיותר מהר.

באותם ימים לא היו טלפונים ניידים, ולכן לאחר שחלפה שעה ושי עדיין לא חזר, החלטתי להיכנס לחדר האוכל כדי להחזיר לעצמי את הסנדלים וכדי לאכול ארוחת צוהריים.

לרוע מזלי, האדם הראשון שפגשתי כשנכנסתי לחדר האוכל היה "יומבו", חבר קיבוץ גדול ממדים. הוא הסתכל מטה אל רגליי היחפות וצעק בקול רם וזועף כך שכל היושבים בחדר האוכל יכלו לשמוע: "מר גורדון, מכל האנשים דווקא ממך ציפיתי ליותר. כמו שאתה יודע, אסור להיכנס לכאן יחפים! איזו דוגמה אתה נותן לצעירים בקיבוץ?!". כפי שאתם יכולים לתאר, הייתי נבוך מאוד בזמן שכל האנשים ניסו להבין מה פשר הצעקות.

ברגע האחרון". כפי שסיפרתי לה מאוחר יותר, הפעם לא המזל היה קשור לעניין, אלא הכבשים הן שהצילו את היום שלה. אלסה התרשמה מאוד מהחשיבה המהירה שלי והעריכה את עזרתן של הכבשים.

(בתמונה: ערן עם הכבשים)

קצת עזרה מהרבה "חברים"

בערב סיפרה לי אלסה שלמחרת היא אמורה להשתתף ביום סמינר בחיפה והיא מתכוונת לתפוס את האוטובוס הראשון ב- 8:00 בבוקר. בדרך כלל זה לוקח לפחות 15 דקות להגיע לתחנת האוטובוס הישנה של הקיבוץ בדרך הישנה והמפותלת.

למחרת בבוקר הייתי במרעה עם עדר של כבשים, הן רעו על הגבעה ממול, והייתה לי תצפית ברורה על העיקול בכביש שממול תחנת האוטובוס. לפי השעון שלי אלסה כבר הייתה אמורה להגיע לעיקול זה כדי לעלות לאוטובוס בזמן.

בכל אופן, ראיתי את אלסה רק בתחילת הדרך, ומשמאלי במרחק ראיתי את האוטובוס מגביר מהירות לכיוון התחנה. התלבטתי מה לעשות. אלסה בוודאות תחמיץ את האוטובוס שלה. היה עליי לחשוב מהר מאוד, אז מייד קראתי לכבשים לבוא אחרי לכיוון הכביש. ררר... ררר...

בסופו של דבר כמה מהכבשים זזו והיתר באו אחרי אל הכביש, תוך שהן חוסמות את האוטובוס כך שהוא לא יכול להמשיך בנסיעתו. נהג האוטובוס עשה תנועות עצבניות ויכולתי לראות את שפתיו מקללות אותי כדי שאסלק את הכבשים מהכביש. התנהגתי כאילו אני באמת מנסה ומתאמץ מאוד לעשות זאת. בכל אופן, למעשה הברחתי את הכבשים במעגלים על מנת לאפשר לאלסה להגיע אל האוטובוס, והיא אכן הגיעה אליו.

באותו ערב, לאחר שאלסה חזרה הביתה, שאלתי אותה איך היה היום שלה והיא אמרה: "אתה יודע איזה מזל היה לי הבוקר? האוטובוס איחר בכמה דקות כך שהצלחתי לתפוס אותו ממש

הרופא המדומה

אחי קיבן עבד בחברת צבעי פלסקון בדרום-אפריקה. מר רודנר, הבעלים, ביקש ממנו לבוא לישראל לשנה אחת יחד עם המשפחה כדי שיציג את הצבעים של פלסקון לחברה המקומית טמבור.

באחד הביקורים שלו אצלנו בקיבוץ שיתף אותי בדיסקרטיות קיבן שלבנו בן ה-12, אביין, יש "טיק" בעיניים (מצמוץ לא רצוני) ושאל אם אוכל למצוא פתרון לבעיה. יחד חשבנו על הרעיון שחברי הטוב ארול, אדם גבוה ונאה (במקור מקייפטאון), יתחזה לרופא מומחה, לבוש חלוק רופאים לבן וסטטוסקופ סביב צווארו. ארול הסכים לשחק את התפקיד, וכך יצאנו לדרך. קיבן אמר לאביין שיש רופא מומחה מפורסם מדרום-אפריקה שמבקר בקיבוץ, והוא הצליח לקבוע איתו פגישה באותו היום. מה קרה בפגישה ומדוע היא נמשכה מעל לשעה לא ידוע ונשאר בגדר סוד עד עצם היום הזה.

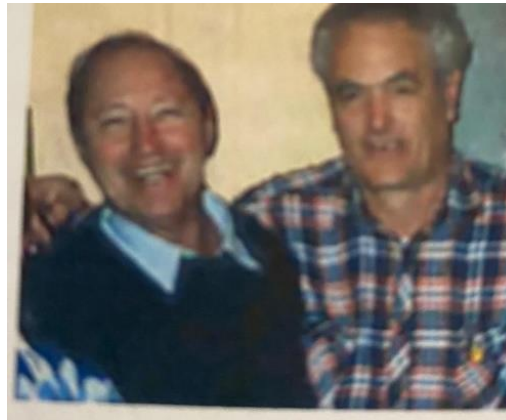
לאחר שחזרו קיבן, אשתו אסנה ומשפחתם לדירתם בחיפה, שאל קיבן את אביין מה התרחש בפגישה. הדבר היחיד שאביין אמר היה שהרופא המליץ לו להתחיל לשחק טניס שולחן כמה פעמים בשבוע ואמר לו שזה עשוי לעזור עם ה"טיק" בעין.

כעבור כמה שנים התחתן אביין ועבר להתגורר באוסטרליה לאחר שסיים לימודי רפואה והתמחות כרופא ויועץ בחקר המוח.

שנים מאוחר יותר, כאשר השתתפתי בחתונה של ריקי (אחינו של אביין) בדרום-אפריקה, ומשפחות כהן וגורדון ישבו יחד וחלקו חוויות וסיפורים משפחתיים שונים, סיפרתי איך ולמה "עשיתי

עלייה" כדי לגור בקיבוץ בישראל. גם אביין היה שם, ונסי (דודתו) ביקשה ממנו שיספר את הסיפור שלו. הוא סיפר שביקר את הדוד שלו בקיבוץ לפני שנים רבות ופגש רופא גבוה וכריזמטי. הם דיברו ארוכות על נושאים שונים, והשיחה השפיעה רבות על השאיפה העתידית שלו להיות רופא בעצמו.

עד עצם היום הזה איני מעז לספר לאביין את האמת לאמיתה על אותו רופא.

אמבטיית שמש במרעה

באחד הימים בקיבוץ, כשהוצאתי את עדר 400 הכבשים שלנו למרעה, חצינו לתוך מטע הזיתים הסמוך, שהיו בו אז מאות עצי זית. אף על פי שעדיין היה אפשר לראות את הקיבוץ מרחוק, הוא נראה די מרוחק, ומכיוון שלא היה אף אחד בסביבה, החלטתי לפשוט את כל הבגדים שלי (מלבד הגרביים והמגפיים שלי, מכיוון שהאדמה הייתה מלאה באבנים) ולעשות "אמבטיית שמש". ארזתי את הבגדים שלי לחבילה קטנה ותליתי אותה על ענף של עץ. בינתיים המשיכו הכבשים לרעות, התקדמו לאט-לאט ואני יחד איתן.

לפתע שמעתי קולות מתקרבים. מתברר שזו הייתה קבוצה של צופים בטיול טבע שחצו את מטע הזיתים. נכנסתי לפניקה ורצתי במהירות למצוא את העץ שעליו הנחתי את חבילת הבגדים שלי. מיואש רצתי מעץ לעץ, אך ללא הועיל, כל העצים נראו בדיוק אותו הדבר וחבילת הבגדים שלי לא נמצאה.

בינתיים התקדם עדר הכבשים הלאה, ואני עדיין לא הצלחתי למצוא את הבגדים שלי. למזלי, קבוצת הצופים כבר התרחקה. בכל מקרה, נשארתי עירום לגמרי מלבד הגרביים והמגפיים שלי.

מה יכולתי לעשות? כבר הגיע הזמן לחזור הביתה עם הכבשים מכיוון שהעובדים היו אמורים לחלוב אותן. הם יתהו מדוע אני מתעכב כל כך.

השמש כבר שקעה, ואיכשהו הובלתי את עדר הכבשים קרוב יותר לדרך, בתקווה שמישהו מהדיר יבין שאני מאחר מאוד

וישלח מישהו לבדוק למה הרועה (אני) והעדר של 400 הכבשים עדיין לא חזרו למכלאת החליבה.

לפתע הגיע טרקטור וצעקתי לנהג: "יש לך בגדים בשבילי?". הנהג חשב שזו בדיחה ענקית, התפקע מצחוק והצליח בקושי לענות לי: "אין בגדים, אבל יש לי את העיתון של היום בשבילך". השתמשתי בעיתון לכסות את עצמי באופן חלקי, וסוף-סוף חזרתי הביתה עם כל הכבשים.

אתם יכולים לתאר לעצמכם את הבדיחות ואת הצחוקים של חברי הקיבוץ בחדר האוכל באותו הערב, אחרי שכולם שמעו כיצד איבדתי את הבגדים שלי כשהוצאתי את הכבשים למרעה וכיצד נראיתי כשחזרתי לדיר ולגופי העיתון של היום בלבד.

הסיפור של מתנדבי מח"ל – נח"ל

בשנת 1955 החל הנשיא המצרי, גאמל עבד אל נאצר, לייבא כלי נשק מהבלוק הסובייטי על מנת לבנות מאגר נשק לקראת העימות מול ישראל. מ-31 באוגוסט 1955 שלח נאצר מחבלים ערבים (פדאיון) מאומנים ומצוידים במודיעין מצרי כדי לעסוק בפעילות עוינת בגבולות וכדי להסתנן לישראל ולבצע מעשי רצח וחבלה. הפעולות הללו הותירו את מדינת ישראל הצעירה מאוימת ומבודדת בזירה הבינלאומית, וישראל ביקשה תמיכה מיהדות העולם.

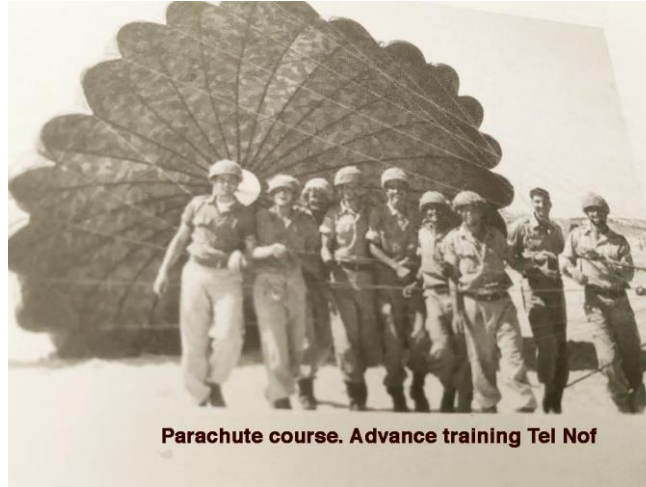
כפועל יוצא מכך קראה יהדות דרום-אפריקה לנוער שלה להתנדב לצה"ל לתקופה של 18 חודשים. עבור חבריי ועבורי הייתה משמעות הדבר להעמיד בסכנה את חיינו ולהפסיק או לדחות תוכניות אישיות כמו לימודים ועבודה. בתחילת שנת 1956 פנה אוברי הורביץ, מזכיר מועצת הנוער הציונית, לתנועות הנוער הציוניות השונות וביקש להקדים את תאריכי העלייה לישראל כדי לתרום למאמץ הכללי לשלוח מתנדבים לצה"ל. ללא רעש גדול במרץ 1956 התאספה הקבוצה הראשונה ויצאה בטיסה לישראל. אני יצאתי שבועיים מאוחר יותר עם הקבוצה השנייה, שמנתה מעל 12 חברים (ביניהם חברי הטוב בוטי שיפירין). הפדרציה הציונית הדרום-אפריקאית, תלפד, נטלה על עצמה אחריות כוללת על הפרויקט, וסימי ויינשטיין שימש דמות אב מטעם תלפד עבור המתנדבים שהמשיכו להגיע לישראל

אחת לכמה שבועות. המתנדבים נקלטו בגדוד הנח"ל של צה"ל, ובמהרה שהתה קבוצה גדולה של דרום-אפריקאים במחנה 80, המחנה שבו רוב המתנדבים עשו את הטירונות הבסיסית. לקראת סוף הטירונות חלו כמה מהמתנדבים בצהבת ואושפזו. בהמשך הוקם בדרום-אפריקה ועד פעולה כדי לעודד את ההתנדבות. במהלך השנים הראשונות כללו האימונים בנח"ל קורסים שנלמדו בהם שימוש בכידון וצניחה. בסיום הטירונות הבסיסית חולקו הדרום-אפריקאים לשתי קבוצות לתקופת הקיבוץ (3-4 חודשים). הקבוצה שלי, שהיו בה בעיקר חברים מתנועת בני ציון, הצטרפה לגדוד הנח"ל בקיבוץ הסוללים שבגליל התחתון, והקבוצה השנייה, שהיו בה בעיקר חברים מתנועת הבונים, המשיכה לכפר בלום שבעמק החולה.

במהלך האימון המתקדם שלי בביריה (כפר ערבי נטוש ליד צפת) נפצעתי בירך מכדור תועה ופוניתי לבית החולים פוריה. חברים מהגדוד באו לבקר אותי, ולאחר ימים אחדים שוחררתי וחזרתי לשירות.

באוקטובר 1956 החל מבצע קדש (מלחמת סיני). גדוד הנח"ל שלנו בקיבוץ הסוללים עבר לסיני ותפס עמדות מול רצועת עזה ליד דיר אל-בלח. היינו עסוקים בפעולות בעורף כמו שמירה על מחסני מזון של אונר"א והרס מתקני אויב.

במשך כמעט עשר שנים הגיעו לישראל כ-500 מתנדבים (מרביתם מיהדות דרום-אפריקה). לאחר השלמת השירות

שלהם החליטו רבים מהם לחזור ולהקים את ביתם החדש בישראל (כפי שעשיתי אני). כשפרצה מלחמת ששת הימים (5 ביוני 1967), התגייסו מתנדבים יהודים מכל העולם. הם הגיעו מאירופה, מצפון-אמריקה וממדינות רבות אחרות, ופוזרו בקיבוצים ברחבי המדינה.

מאז שנת 2000, בין 150-200 מתנדבים יהודים מגיעים בכל שנה ממדינות מכל העולם. לאורך השנים הם ממשיכים להיקלט על ידי צה"ל באמצעות קבוצות של גרעין צבר, הם משתתפים בהגנה על ישראל ואף מצטיינים בעשותם.

רישיון נהיגה

עזבתי את בית הספר מסיבות כלכליות, ובגיל 15 התחלתי לעבוד בעיצוב חלונות ראוה בחנות רהיטים. עבדתי בחנות בבעלות יהודי בעיירה קטנה מאוד מחוץ ליוהנסבורג ששמה Middleburg. פנסי הרחוב הבודדים שהיו בעיירה כבו כל ערב בשעה 20:00, ואחת לחודש נהג השוטר המקומי לפטרל במקום. בשעה זו היו בדרך כלל הרחובות שוממים, פרט לכלבים ולחתולים.

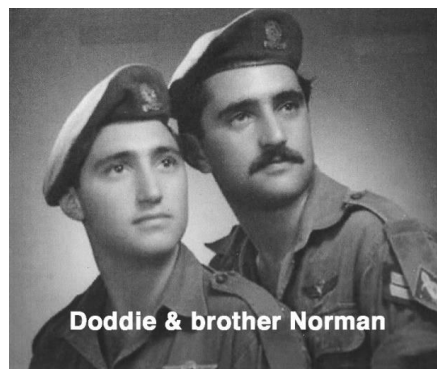
באחד הלילות אמר לי הבוס שלי, מר ג'ק ברואר: "דודי, לך לטנדר שלי שחונה במרחק כמה רחובות מכאן ותביא לי את התצוגה עבור חלונות הראווה" (תצוגה שכבר הכנו ביוהנסבורג). לקחתי את מפתחות הטנדר ונהגתי את המרחק הקצר הזה. מכל מקום, כל כך מיהרתי שבדרך עברתי ברמזור אדום.

לרוע מזלי, לפתע שמעתי מאחוריי את הסירנה של האופנוע המשטרתי ונאלצתי לעצור. השוטר (שהיה בפטרול החודשי שלו) התעמת איתי ודרש לראות את רישיון הנהיגה שלי... אבל כמובן הייתי צעיר מדי מכדי לקבל אחד כזה.

לא היה לי מה להראות לו, אז כל מה שאמרתי היה: "מצטער, אדוני, אבל השארתי את הרישיון בבית ביוהנסבורג". "מה

שמך?" הוא שאל. מיד עניתי ללא היסוס: "נורמן גורדון" (זה שמו של אחי הגדול ממני). "טוב, מר גורדון, יש לך שבועיים להציג את רישיון הנהיגה שלך בתחנה המשטרה הקרובה לביתך".

כאשר חזרתי ליוהנסבורג סיפרתי את הסיפור לאחי נורמן, ולאחר שנרגענו מהצחוקים, ביקשתי ממנו שיבקר בהזדמנות הראשונה בתחנת המשטרה המקומית ויתנצל מעומק ליבו על כך שעבר ברמזור אדום ב-Middleburg. קיוויתי שזה יסתיים לכל היותר בקנס קטן.

My Dad, Doddie Gordon, was born in 1935 in Memel, South Africa to a poor family of 5 children. In those days they didn't have electricity or running water. At the age of 15 he left school and went to work. When he was 21 after he served in the South African Navy he came to Israel, joined the IDF, fell in love with Elsa and the kibbutz, where together they raised their family. After managing the Kibbutz Sheep Branch for over 20 years, Dad developed a second career as a graphic artist on Kibbutz Hasolelim, where he still lives until today.

He was born optimistic and always sees the bright side of life, so you can imagine how my childhood passed, as he always spoke (and still does) in a positive attitude. Imagine the strength it gives you as a child, being in such an atmosphere. My Dad is humble and always tries to understand people. When I asked him what he hoped to achieve in leaving his country and coming here, to the desert in 1956, he said that his dream was to leave behind all the antisemitic in S.A. His hope was to find a place where his children could grow up free and be real "Sabres"...

Needless to say, he achieved his goals. He remains to this day a supporting and guiding father and grandfather and he's most famous of telling true stories (with a tiny extra splash of spice).

I feel very lucky and proud to have him as my Dad.

Ayala